

[Knuud Thomsen.]

— som staten jo dog har det primære ansvar for. Under første behandling har den højtærede handelsminister da også udtalt forståelse netop for dette synspunkt og anført, at statslån bør være den rene undtagelse, hvad jeg er glad for. Den højtærede handelsminister var ved samme lejlighed inde på den relative kapitalfattigdom, der jo netop hersker i udviklingsområderne. Jeg synes fortsat, man skal lade sine tanker dvæle ved dette punkt, som er det egentlige og vigtigste, og se, om man ikke kan finde andre midler end eventuelle statslån.

Ydes der imidlertid statslån — hvad der er gjort efter hidtidig praksis og kan gøres efter det nu foreliggende lovforslag — så ydes de, har vi fået oplyst, til en favørente i forhold til markedsrenten. Det er vi stærkt imod. Det er og bliver uheldigt, at staten går imod den rentefod, den selv har været med til gennem sin finanspolitik at skabe her i landet. Jeg erkender, at det i mange tilfælde kan være vanskeligt at fastslå, hvad den egentlige markedsrente er — den kan rette sig efter mange ting; men jeg mener ikke, at sådanne statslån under nogen omstændigheder skulle kunne gives på andre betingelser end med rente svarende til den til enhver tid gældende diskonto plus 1 pct.

Jeg har lagt vægt på at komme med disse økonomiske betragtninger. Selv om der skulle blive taget hensyn til dem, vil det naturligvis ikke ændre vort principielle synspunkt over for lovforslaget, som efter vor mening har andre og betydelig større fejl end dem, jeg har peget på her; men en gennemgang deraf ville for en stor del blive en gentagelse af det, det ærede medlem hr. Henry Christensen har været inde på, og derfor skal jeg afholde mig derfra.

Der er dog endnu en enkelt ting, jeg vil nævne, nemlig den adgang til statsgarantier, som kommunerne ifølge § 9, stk. 1, kan få ved bygning af erhvervsjendomme. Jeg tror og vil meget gerne sige nu, at denne bestemmelse skal administreres med ganske overordentlig stor forsigtighed. Kommunerne er ikke indstillet på at kunne administrere dette.

Det må vel nu anses for givet, at det flertal, der gennemførte egnsudviklings-

loven af 1958, også vil gennemføre det nu foreliggende lovforslag med de foreslåede ændringer. Efter den gamle lov er der rent faktisk givet garantier for ca. 28 mill. kr. om året i de 3 år, den har bestået. I det foreliggende lovforslag har man indbygget industrilåneloven, hvis beløbsramme for nylig blev fastsat til 15 mill. kr. Det er mit indtryk, at man i den hidtidige administration er gået langt, meget langt, for at finde anvendelse for de 28 mill. kr. om året efter den gamle egnsudviklingslov. De 15 mill. kr. inden for industrilåneloven har vort parti stedse stemt imod, og vi er altså vedblivende modstandere af denne bevilning. Tilsammen udgør det 43 mill. kr., men nu udvides beløbsrammen for garantier yderligere til 100 mill. kr., og det gør man på et tidspunkt, da hele erhvervslivet sukker efter arbejdskraft, og hvor det frie erhvervsliv dårligt og kun på overordentlig strenge rentevilkår kan skaffe sig midler til investering. Det er at bringe kedelen til at koge kraftigere, end den allerede koger, og jeg må på det alvorligste advare imod den store udvidelse af beløbsrammen og i særdeleshed naturligvis imod, at det sker på netop dette tidspunkt.

Andre forhold kan give anledning til andre anskuelser, men som forholdene ligger nu, er det foreliggende lovforslags beløbsramme i så dårlig samklang med bestræbelserne for en økonomisk samordning som overhovedet muligt. Det bliver i realiteten ikke en egnsudviklingslov, vi får ud af det her foreliggende lovforslag, men en for hele landet gældende almindelig erhvervsstøttelov, der kan bruges til så godt som hvad som helst.

Vi kan således — og jeg siger det med beklagelse — ikke anbefale lovforslaget, og vi kan ikke medvirke til dets gennemførelse.

Med hensyn til de stillede ændringsforslag vil vi undlade at stemme. Vi tillægger ikke ændringsforslaget til § 1 nogen betydning; det korrigerer nærmest en skønhedsfejl. Ændringsforslaget til § 2 har reel forbindelse med de bestemmelser, der findes i § 5, stk. 3, om udvalgets komplettering med embedsmænd. Den højtærede handelsminister forsvarede denne bestemmelse så godt under udvalgsarbejdet, at han overbeviste os om, at hans forslag var rigtigt. Med den nu foreslåede ændring af § 2, stk. 1,